

møller, der findes i Loven, som see mig saa mislige ud, at jeg ikke ret har Haab om, at man slipper ud af disse Vanskeligheder. Derfor kunde Resultatet blive, at man, saa godt eller daarlign, det kunde gaae, endte med at sige: Vi have En at holde os til, og han skal være Formand. Man har sagt, at man ogsaa kunde finde paa andre Udveie, at man kunde hjælpe denne Mand, stille forskjellige Beløb til hans Disposition, give ham Fuldmægtige og overhovedet indrette en Hjælp for ham, samt overlade en Deel til forskjellige Commissioner o. desl; for alt dette, har man sagt, vil der aabnes gode Udveie ved den Paragraph i Loven, som i det Hele taget giver Udgang til at vedtage Vedtægter; hvad, har man sagt, kan man ikke tænke sig at kunne komme ind i disse Vedtægter? Ja, disse Vedtægter ere et nyt Begreb, som er kommet ind hos os, og jeg veed ikke, hvor tilfredsstillt man kan være med den Veie, der saaledes er aabnet; men jeg har ikke nogen ret Tro paa, at man gjennem disse Vedtægter kan naae noget ret Tilfredsstillende, idetmindste ikke i Frederiksberg Commune. Under alle Omstændigheder er det en høist besynderlig Maade at ordne et Forhold paa, at man opstiller Noget, hvorom man siger, at det er umuligt, og dernæst siger: Vi have bagved os forskjellige Vedtægter, hvorved vi, naar Borherre og Indenrigsministeren ville være os gunstige, kunne faae en heel Deel, som nok kan bøde derpaa. Man kommer altsaa i Virkeligheden tilbage til den Tilstand, hvori man er; men der ligger virkelig heri en naturlig Grund til at sige: Lad os da hellere blive, hvor vi ere, end gjøre den lange usikre Omvei. Jeg troer derfor, at ligesom det er fuldstændig berettiget at tvivle paa, hvorvidt det vil være gjørligt for den nævnte Embedsmand at kunne udføre sine Forpligtelser, efter hvad der nu staaer i Loven, saaledes vil det være forsetlet, ja, jeg vil endog sige upassende og ucorrect, at man, efter at der er fastsat en Ordning i selve Loven, stiller i Udfigt, at man maaftøe igjennem en Vedtægt kan gaae ind paa noget Andet. Jeg skal herefter tillade mig at gaae over til et andet Hovedpunkt. Som jeg før bemærkede, er Stillingen

for denne Commune saaledes, at Alt, hvad der vedrører Amtsrepartitionsskatten og Amtsfattikkassen osv. er forblevet i sin tidligere Tilstand, altsaa i sit Forhold til Amtsraadet; men i denne Lov kommer man ind paa noget ganske Andet, nemlig at denne Commune med sine fem smaa Søndskende ogsaa i alle andre Sager skal gaae ind under Amtsraadet, navnlig ogsaa med Hensyn til de Spørgsmaal, som aldeles bestemt hænge sammen med den hele eiendommelige Stilling, der ved Forholdenes Magt og uafhængigt af nogen enkelt Personlighed er givet Frederiksberg. Allerede i 1857 erkjendte man, at denne Commune ikke passende kunde henlægges under Amtsraadet, men derimod igjennem Amtmanden burde henlægges under Indenrigsministeriet, medens der i Lovforslaget er en Paragraph, som udtaler den generelle Sætning, at hvor der ikke udtrykkelig er Andet bestemt, skal vedkommende Commune betragtes som Sognecommune ligeoverfor vedkommende Amtsraadsreds. Det kan ikke nægtes, at dette vilde være en i og for sig noget besynderlig Maade at føre Frederiksberg tilbage til sine landtlige Barndomsdage ved nu atter at lade den træde op som Sognecommune under Amtsraadet. Det kan være muligt, at dette til Syvende og Sidst ikke vilde være skadeligt for den; det er muligt, at Amtsraadet endog, med den særlige Tilfredsstillelse, som det gjerne har at give sig af med Noget, der egentlig ikke hører ind under En, finder det fornøieligt og morsomt at give sig af med saadanne Ting til Afværling fra alle disse trivielle dagligdags Sager, som det faaer ind fra de andre Communer; det er en Mulighed, men der er en anden Mulighed, som ogsaa Erfaringen viser kan fremkomme, og det er den, at Amtsraadet forseer sig paa den Slags Ting, som ikke egentlig høre det til, men som det har meest Lust til og Fornøielse af at give sig af med. Her staaer altsaa Mulighed mod Mulighed; men jeg tør dog sige, at naar man betragter Sagen i og for sig, uanset disse Muligheder, er det lidet passende at stille netop Frederiksberg under Amtsraadet. Den høitærede Minister har rigtignok sagt, at i Amtsraadet sidder Amtmanden som Formand, at man altsaa ikke